

[Kjeldgaard Iversen.]

regeringen ikke i praksis synes at være villig til at foretage sådanne indskrænkninger, men stort set lader tingene udvikle sig, som de har gjort under den forrige regering.

Det forbavser i hvert fald mig, at man i finanslovsforslagets § 24, afsnit X, fortsat opfører et beløb på 255 000 kr. til finansrådgiveren i Washington. Det forbavser mig så meget mere, som jeg mener at have hørt tale om, at den nuværende finansrådgiver, det ærede medlem hr. Krag, skulle kaldes hjem. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede finansminister, hvem det er, der får råd fra vort kontor i Washington, og om det er regeringens mening, at embedet stadig må opretholdes. Uanset hvem det er, der får rådene, synes jeg, efter de erfaringer vi har haft med den nuværende rådgiver i hans tidligere egenskab af handelsminister, at der kan være grund til at sige, at her er dårlige råd dyre. Jeg håber, vi får at se, at den højtærede finansminister nedlægger denne post og derved sparer den kvarte million på det anstrengte statsbudget.

Det ærede medlem hr. Gregersen har i finansudvalget og her i salen givet adskillige andre eksempler på besparelser, der uden at forringe den sociale forsorg, og uden at der opstår vanskeligheder for nogen gruppe herigennem, udmærket kan gennemføres. Og jeg synes, der er al grund til for regeringen at benytte sig af disse råd, nu da man fra alle sider er enig om, at skattebyrden er for høj.

Når man så oven på skatterne kræver en tvangsopsparing, er det forståeligt, at folk protesterer. Retsforbundet var imod dens gennemførelse, og nu da selv regeringens motiv for foranstaltningen øjensynlig er bortfaldet, har vi stillet forslag om dens ophævelse. Dette skulle være så meget lettere, som staten jo ikke skal bruge pengene, så det er ikke nødvendigt at anvise dækning eller besparelser som kompensation for tvangsopsparingen.

Jeg vil dog gerne i denne forbindelse spørge den højtærede finansminister, om han agter at gøre brug af adgangen til med finansudvalgenes samtykke at disponere over det opsparede beløb, når det til sin tid er indbetalt. Hvis dette er tilfældet, skifter tvangsopsparingen unægtelig karakter. Fra at være en opsparing bliver den en skat, idet staten jo så ikke har pengene den dag om 8 år, da tilbagebetalingen skal ske, og derfor først må ud og hente dem i form af skatter. I så tilfælde vil opsparingen være identisk med en skat, der oven i købet

holdes udenfor pristallet på det tidspunkt, den betales.

Hvis det ligger sådan, vil jeg sige, at jeg synes ikke, man i et folkestyret land kan være bekendt ikke at nævne tingene ved deres rette navn. Det kunne tyde på, at man erkender, at udskrivningen både af indirekte og direkte skat har nået et toppunkt, og at man derfor er nødt til at narre befolkningen for at få penge f. eks. til oprustningen. Sådan noget klæder ikke et demokrati, men er med til at undergrave det.

Man fjerner ikke fejlene og skavankerne ved til enhver tid at stemple kritikken som kommunistisk, ligesom man ikke kan komme kommunismen til livs i Frankrig ved at lave fiksfakserier med valgloven, så at dens repræsentation i de offentlige forsamlinger bliver mindre. Hvis man stadig stikker hovedet i busken og tror, at der intet eller lidet er at rette her i landet, og skælder enhver berettiget eller uberettiget kritik ud for kommunistisk, ser jeg ikke rettere, end at regeringen spiller Stalins spil og løber risikoen for et indre kommunistisk kup, som gør Danmark til en kommunistisk tvangsstat, uden at dette på nogen måde kan forhindres af Atlantpagt og oprustning.

Man gør klogt i for Danmarks demokratis skyld og for det danske folks skyld at erkende fejlene og gennemføre reformer, der virkelig råder bod på misèren og giver det danske folk dets frihed og ligeret. Men det haster, det er senere, end man tror.

Rager: Jeg hørte i går med interesse på de vestjyske rigsdagsmænds henvendelser til ministeren for offentlige arbejder. Jeg vil ikke stå tilbage for vestjyske rigsdagsmænd. Også jeg har, selvom jeg er repræsentant for København, et mindre trafikproblem, som jeg vil bede den højtærede minister se på. Det gælder ikke Vigerslev station — den har vi talt om flere gange, og ministeren har taget venligt imod vor henvendelse fra Valby —, men strækningen fra Frederiksberg til Vanløse. Det er en af de længste strækninger på S-banen, hvor der ikke er nogen station, og banen skærer Dalgas Boulevard, som har et meget stort opland. Jeg henstiller til ministeren at overveje, om det ikke vil være naturligt at etablere et stoppested på S-banen mellem Frederiksberg og Vanløse ved Dalgas Boulevard.

Jeg har dernæst et andet trafikspørgsmål for Københavns vedkommende at